

N:o 6.

Af Herr **E. J. Ekman**: *Om skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga åtgärders vidtagande för anteckning i dop- och husförhörslängder af ej döpta barn utaf föräldrar tillhörande svenska kyrkan.*

Det torde vara allmänt bekant, att antalet odöpta barn inom landet ökas med hvarje år. Då år 1870 funnos omkring 2,000 odöpta barn, hade deras antal 1880 stigit till 6,000, och vi kunna med säkerhet antaga, att detta antal nu blifvit fördubbladt. Dessutom finnas många föräldrar, som väl låta döpa sina barn, men ej vända sig i detta ärende till svenska kyrkans presterskap. De allra flesta af dessa barn tillhöra föräldrar, som qvarstå såsom medlemmar af svenska kyrkan, hvadan dissenterlagens stadgande icke kan tillämpas på dem. Det är således alldeles nödvändigt, att dessa barn blifva ordentligen antecknade i svenska kyrkans födelse- och husförhörsbok såväl hvad deras födelseår, månad och dag angår som ock beträffande deras namn. Ty nämnda kyrkoböcker ligga till grund för mantalsskrifningen och för en mängd rättsförhållanden inom staten, hvadan det är högst nödvändigt, att ordning inträder i denna sak.

Nu är förhållandet sådant på en mängd ställen inom vårt land, att vederbörande presterskap antingen helt och hållet förvägrar att anteckna dylika barn, ehuru föräldrarne lagligen tillhöra den svenska kyrkan, eller om det antecknar födelseår, månad och dag, så förnekar det dock att anteckna det af barnets målsman uppgifna namnet på barnet och skrifer i stället »ett mankön», »ett qvinkön». Man kan lätteligen förstå, hvilken oreda häraf måste i en snar framtid uppkomma.

Af kyrkolagens 3 kap. 12 § framgår visserligen, att »presten skall uti kyrkoboken anteckna orten och dagen, hvar och när ett barn

födt är», hvadan åtminstone den saken borde få anses afgjord. Men mången prest anser detta lagstadgande tillämpligt endast på de barn, som genom kyrkligt dop tillhöra den svenska kyrkan och inga andra, dervid förglömmade, att den svenska kyrkan är en *statskyrka*, som inom sig *måste* inrymma alla, som ej ställt sig under dissenterlagen.

Om än således vederbörande prest, såsom mig åtminstone synes, genom ofvananförda lagrum borde anses skyldig att anteckna de barns födelseort och dag, hvilkas föräldrar tillhöra svenska kyrkan, ehuru barnen icke mottagit något kyrkligt dop, så synes deremot icke samma förhållande vara beträffande antecknandet af dessa barns namn. Ty på ofta anförda ställe i kyrkolagen heter det vidare: »såsom ock när det döpt varder, jemväl barnets, dess föräldrars och deras namn, som vittnen till deras döpelse varit hafva». Här synes den åsigten vinna stöd, att vederbörande prest först då är skyldig att anteckna barnets namn, *när det döpt varder*. Det är ock på grund häraf flere prester förnekat anteckna nyfödda barns namn, då de antingen icke alls blifvit döpta eller blifvit det af andra än af svenska kyrkans presterskap. Nämnde prester anse det nemligen icke vara sin pligt att i dop- och husförhörskort anteckna andra barns namn än deras, hvilka blifvit af svenska kyrkans presterskap *döpta*. Det torde dock vara klart, att svenska kyrkans presterskap såsom varande icke allenast kyrkans, utan ock statens tjänstemän måste betjena med anteckning i nu nämnda hänseende, då sådant är viktigt för statens ändamål. Men då frågan är tvistig, såsom nu blifvit visadt, så må svenska kyrkans presterskap genom en särskild lag åläggas att fullgöra sin pligt i detta hänseende, på det att ordning i denna viktiga sak må inträda.

Men det är icke allenast af vikt, att presterskapet får sig ålagdt att föra ordentlig anteckning öfver nu berörda barns födelseort, dag och namn, utan det är ock af vikt, att ingen medlem af svenska kyrkan undandrager sig att om sina barn lemna de erforderliga uppgifterna i detta hänseende.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra, får jag hemställa,

att Riksdagen för sin del ville besluta att i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes vidtaga de åtgärder, som erfordras, *dels* för att svenska kyrkans presterskap måtte i dop- och husförhörslängderna anteckna sådana barns namn, födelseort samt födelseår, månad och dag, som ej undfått kyrkligt dop, men hvilkas föräldrar dock äro medlemmar af den svenska kyrkan, *dels* att föräldrar till sådana

barn må åläggas att inom viss tid lemna ofvannämnda uppgifter till vederbörande presterskap.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 21 Januari 1886.

E. J. Ekman.

N:o 7.

Af Herr **E. J. Ekman**: *Om upphäfvande af Kongl. brefven den den 7 Juni 1733 och den 24 Januari 1740, om skyldighet att låta döpa barnen.*

I allmänhet torde man erkänna den sanningen, att hvarje lag eller förordning, som till den grad öfverlevvat sig sjelf, att dess handhafvare icke våga att tillämpa den, emedan det allmänna rättsmedvetandet skulle på det allra högsta kränkas genom dess tillämpning, bör afskaffas. Genom bibehållandet af sådana lagar och förordningar försvagas väsentligen aktningen för lagen i allmänhet till icke ringa skada för samhällets sunda utveckling. En sådan förordning hafva vi i Kongl. brefven af den 7 Juni 1733 och den 24 Januari 1740, hvori det stadgas: »Om någon i godo icke kan förmås att låta dess barn komma till den heliga döpelsen, skall det samma hos honom af beskedliga exekutionsbetjenter uttagas och sedan af presterskapet i församlingen uti kyrkan döpas, hvarom landshöfdingeembetet uppå konsistorii påfordran bör lemna handräckning med vissa exekutionsbetjentes tillordnande, som vederbörande presterskap i detta mål biträde göra».

Denna förordning har på senare tiden, mig veterligen, icke blifvit tillämpad, emedan det strider mot det allmänna tänkesättet att på ett